



Algunes consideracions sobre AUTORITAT I RECONeixEMENT

Ens trobem davant d'una societat que té una certa dificultat a marcar límits i criteris clars als menors, de manera que, en molts casos, aconsegueix desorientar-los més que orientar-los.

D'altra banda, cal distingir també entre autoritat i poder. El poder es pot imposar per l'exercici de la força, en canvi l'autoritat està lligada a la legitimitat, a l'excel·lència en les funcions, al testimoniatge, és a dir, a la coherència entre allò que es diu i allò que es fa i requereix el reconeixement de qui la rep. En altres paraules, al rol i al prestigi professional de qui l'exerceix.

Autoritat i lideratge educatiu

Educar és guiar, acompanyar i influir. En aquest sentit la paraula *autoritat* es vincula no només a l'expertesa en la matèria, al testimoniatge o al prestigi, sinó també a la capacitat d'influir sobre els alumnes per millorar el seu aprenentatge, el que s'anomena *lideratge pedagògic*.

A l'hora d'exercir el lideratge pedagògic, cal tenir en compte que aquest actua des de l'asimetria existent entre les persones adultes i els menors, i això comporta mantenir certa distància davant les seves reaccions. Això no vol dir actuar sense diàleg i amb distància emocional, vol dir actuar amb la decisió i la fermesa que requereix el compliment de la responsabilitat educativa.

Quan es parla de manca d'autoritat a l'aula o en el si de les famílies, sovint el que hi ha al darrere és també una manca de criteris clars i coherents per part dels educadors, i el descrèdit consegüent per part dels infants o joves. El lideratge educatiu requereix actuar amb criteris argumentats i límits definits.

A l'hora d'exercir l'autoritat, hauríem de ser capaços també de tenir una actitud afectuosa, comprensiva i dialogant que ens permeti flexibilitzar l'acció depenent de cada cas, però sense dimitir, en cap cas, de la nostra responsabilitat.



Respecte i reconeixement

En el cas dels centres educatius, cada cop es fa més present el poc reconeixement dels alumnes cap als docents. Aquest fet comporta que hi hagi alumnes que considerin irrellevant allò que el professor els està ensenyant, i en conseqüència desaprofitin les classes i baixin el seu rendiment. Aquest fet no és casual, beu de la imatge social que en general es té dels docents, i en particular de la imatge que algunes famílies transmeten als seus fills. Cap alumne es trobarà en disposició d'aprendre d'una persona a qui els seus pares no li reconeixen autoritat. Sovint es qüestiona la labor docent, sense tenir en compte que la docència, com qualsevol altra professió, requereix un perfil professional, uns coneixements, unes habilitats i capacitats que li són pròpies. Això no eximeix els docents d'assumir responsablement la seva tasca, però cal que entre tots trobem la manera de recuperar el reconeixement i el prestigi professional dels mestres i professors si volem que els alumnes puguin aprendre dins i fora de les aules.

Així mateix, la funció educativa de la família també ha de ser reconeguda i respectada per les altres institucions educatives. El que és important a casa també ha de ser important a l'escola. Cal tenir cura que els valors educatius de les famílies siguin respectats pels docents, altrament només crearíem en l'alumne una desorientació i una frustració que dificultarien el desenvolupament.

Tant els professors com les famílies necessiten recuperar l'autoritat i el prestigi i trencar amb les desconfiances existents. Hem de ser capaços d'estrènyer vincles, compartir pautes i treballar des del respecte i el reconeixement mutus.